Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►**B** **UREDBA (EU) št. 265/2010 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**

z dne 25. marca 2010

o spremembi Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma in Uredbe (ES) št. 562/2006 v zvezi z gibanjem oseb z vizumom za dolgoročno prebivanje

(UL L 85, 31.3.2010, str. 1)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►**M1**	Uredba (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016	L 77	1	23.3.2016

▼B

UREDBA (EU) št. 265/2010 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 25. marca 2010

o spremembi Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma in Uredbe (ES) št. 562/2006 v zvezi z gibanjem oseb z vizumom za dolgoročno prebivanje

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti členov 77(2)(b) in (c) ter 79(2)(a) Pogodbe,

ob upoštevanju predlogov Evropske komisije,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ([1]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Konvencija o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah ([2]) (Schengenska konvencija), določa pravila o vizumih za dolgoročno prebivanje, ki imetnikom omogočajo tranzitno potovanje prek ozemelj držav članic. Uredba (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) ([3]), določa pogoje za vstop, ki veljajo za državljane tretjih držav. Da bi se olajšalo prosto gibanje državljanov tretjih držav, ki imajo nacionalne vizume za dolgoročno prebivanje na ozemlju držav članic, ki v celoti izvajajo schengenski pravni red (schengensko območje), bi bilo treba sprejeti dodatne ukrepe.

(2) Države članice bi morale vizume za dolgoročno prebivanje pravočasno nadomestiti po tem, ko vstopijo na njihovo ozemlje državljani tretjih držav, ki zakonito prebivajo na podlagi vizuma za dolgoročno prebivanje, da bi lahko potovali v druge države članice med svojim prebivanjem ali v tranzitu skozi ozemlja drugih držav članic pri vračanju v svojo matično državo. Vendar po prihodu državljanov tretjih držav na njihovo ozemlje vse več držav članic ne nadomešča vizumov za dolgoročno prebivanje z dovoljenji za prebivanje ali pa to počno s precejšnjimi zamudami. Ta pravni in praktični položaj ima pomembne negativne posledice glede prostega gibanja znotraj schengenskega območja za državljane tretjih držav, ki na podlagi vizuma za dolgoročno prebivanje zakonito prebivajo v eni od držav članic.

(3) Da bi se odpravile težave, s katerimi se srečujejo državljani tretjih držav, ki prebivajo v državi članici na podlagi vizuma za dolgoročno prebivanje, bi morala ta uredba razširiti načelo enakovrednosti med

([1]) Stališče Evropskega parlamenta z dne 9. marca 2010 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Sklep Sveta z dne 22. marca 2010.
([2]) UL L 239, 22.9.2000, str. 19.
([3]) UL L 105, 13.4.2006, str. 1.

▼B

dovoljenji za prebivanje in vizumi za kratkoročno prebivanje, ki jih izdajajo države članice, ki v celoti izvajajo schengenski pravni red na vizume za dolgoročno prebivanje. Vizum za dolgoročno prebivanje bi tako moral imeti enak učinek kot dovoljenje za prebivanje, kar zadeva prosto gibanje imetnika na schengenskem območju.

(4) Državljanu tretje države, ki je imetnik vizuma za dolgoročno prebivanje, ki ga je izdala država članica, bi torej moralo biti dovoljeno potovati v druge države članice za obdobje treh mesecev v vsakem šestmesečnem obdobju pod enakimi pogoji, kot veljajo za imetnika dovoljenja za prebivanje. Ta uredba ne vpliva na pravila glede pogojev za izdajanje vizumov za dolgoročno prebivanje.

(5) Ta uredba v skladu z obstoječo prakso držav članic določa obveznost za države članice, da izdajajo vizume za dolgoročno prebivanje na podlagi enotne oblike za vizume, kakor je določeno v Uredbi Sveta (ES) št. 1683/95 ([1]).

(6) Pravila o poizvedbah v schengenskem informacijskem sistemu in o posvetovanju z drugimi državami članicami v primeru razpisa ukrepa pri obravnavi vloge za dovoljenje za prebivanje bi se morala uporabljati tudi pri obravnavi vlog za vizume za dolgoročno prebivanje. Zato prosto gibanje imetnika vizuma za dolgoročno prebivanje v drugih državah članicah ne bi smelo predstavljati dodatnega tveganja za varnost držav članic.

(7) Schengensko konvencijo in Uredbo (ES) št. 562/2006 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.

(8) Ta uredba ni namenjena odvračanju držav članic od izdajanja dovoljenj za prebivanje, in ne bi smela vplivati na obveznost držav članic, da izdajajo dovoljenja za prebivanje določenim kategorijam državljanov tretjih držav, kakor je določeno v drugih instrumentih Unije, zlasti: Direktivi 2005/71/ES ([2]), Direktivi 2004/114/ES ([3]), Direktivi 2004/38/ES ([4]), Direktivi 2003/109/ES ([5]) in Direktivi 2003/86/ES ([6]).

(9) V skladu z Direktivo 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav ([7]), bi bilo treba od državljanov tretjih držav, ki nezakonito prebivajo na ozemlju države članice in imajo

([1]) UL L 164, 14.7.1995, str. 1.
([2]) Direktiva Sveta 2005/71/ES z dne 12. oktobra 2005 o posebnem postopku za dovolitev vstopa državljanom tretjih držav za namene znanstvenega raziskovanja (UL L 289, 3.11.2005, str. 15).
([3]) Direktiva Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 o pogojih za sprejem državljanov tretjih držav za namene študija, izmenjav učencev, neplačanega usposabljanja ali prostovoljnega dela (UL L 375, 23.12.2004, str. 12).
([4]) Direktiva 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic (UL L 158, 30.4.2004, str. 77. popravljena različica v UL L 229, 29.6.2004, str. 35).
([5]) Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL L 16. 23.1.2004, str. 44).
([6]) Direktiva Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine (UL L 251, 3.10.2003, str. 12).
([7]) UL L 348, 24.12.2008, str. 98.

▼B

veljavno dovoljenje za prebivanje, ali drugo dovoljenje, ki podeljuje pravico prebivanja, ki ga je izdala druga država članica, kot je denimo vizum za dolgoročno prebivanje, zahtevati, da nemudoma gredo na ozemlje te države članice.

(10) Ker cilja te uredbe, namreč uvedbe pravil, ki se uporabljajo glede svobode gibanja na podlagi vizuma za dolgoročno prebivanje, države članice ne morejo zadovoljivo doseči same in jih je zato zaradi njihovega obsega in učinkov lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena, ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za dosego navedenega cilja.

(11) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, uveljavljena zlasti z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah. Uporabljati bi jo bilo treba v skladu z obveznostmi držav članic glede mednarodne zaščite in načela nevračanja.

(12) Ta uredba predstavlja za Islandijo in Norveško razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ([1]), ki sodijo na področje iz točke (B) člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES z dne 17. maja 1999 o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo navedenega sporazuma ([2]).

(13) Ta uredba predstavlja za Švico razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ([3]), ki sodijo na področje iz točk (B) in (C) člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES, v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2008/146/ES ([4]).

(14) Ta uredba predstavlja za Lihtenštajn razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Protokola med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, ki sodijo na področje iz točk (B) in (C) člena 1 Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2008/261/ES ([5]).

(15) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen k Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki

([1]) UL L 176, 10.7.1999, str. 36.
([2]) UL L 176, 10.7.1999, str. 31.
([3]) UL L 53, 27.2.2008, str. 52.
([4]) UL L 53, 27.2.2008, str. 1.
([5]) UL L 83, 26.3.2008, str. 3.

▼B

zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker ta uredba nadgrajuje schengenski pravni red, se mora Danska v skladu s členom 4 navedenega protokola v šestih mesecih po tem, ko Svet odloči o tej uredbi, odločiti, ali jo bo prenesla v svoje notranje pravo.

(16) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda pri katerem Združeno kraljestvo ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2000/365/ES z dne 29. maja 2000 o prošnji Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske za sodelovanje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda [1]. Združeno kraljestvo torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zanj ni zavezujoča in se v njem ne uporablja.

(17) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda pri katerem Irska ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda [2]. Irska torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.

(18) Ta uredba predstavlja za Ciper akt, ki temelji na schengenskem pravnem redu oziroma je z njim kako drugače povezan v smislu člena 3(2) Akta o pristopu iz leta 2003.

(19) Ta uredba predstavlja akt, ki temelji na schengenskem pravnem redu oziroma je z njim kako drugače povezan v smislu člena 4(2) Akta o pristopu iz leta 2005.

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Schengenska konvencija se spremeni:

(1) Člen 18 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 18

1. Vizumi za prebivanje, daljše od treh mesecev (vizumi za dolgoročno prebivanje), so nacionalni vizumi, ki jih izda ena od držav članic v skladu z nacionalnim pravom ali pravom Unije. Taki vizumi se izdajo na podlagi enotne oblike za vizume, kakor je določena v Uredbi Sveta (ES) št. 1683/95 (*), pri čemer je v ustreznem polju vrsta vizuma označena s črko ‚D‘. Izpolnijo se v skladu z ustreznimi določbami Priloge VII k Uredbi (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (**).

[1] UL L 131, 1.6.2000, str. 43.
[2] UL L 64, 7.3.2002, str. 20.

▼B

2. Vizumi za dolgoročno prebivanje veljajo največ eno leto. Če država članica tujcu dovoli, da na njenem ozemlju ostane za obdobje, daljše od enega leta, se vizum za dolgoročno prebivanje pred koncem njegove veljavnosti nadomesti z dovoljenjem za prebivanje.

(*) UL L 164, 14.7.1995, str. 1.
(**) UL L 243, 15.9.2009, str. 1.“.

(2) Člen 21 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Tujci, ki imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, se lahko na podlagi tega dovoljenja in veljavne potne listine do tri mesece v katerem koli šestmesečnem obdobju prosto gibljejo na ozemlju drugih držav članic, če izpolnjujejo pogoje za vstop iz člena 5(1)(a), (c) in (e) Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (*) in niso na nacionalnem seznamu razpisanih ukrepov zadevne države članice.

(*) UL L 105, 13.4.2006, str. 1.“;

(b) Za odstavkom 2 se vstavi naslednji odstavek:

„2a. Pravica do prostega gibanja iz odstavka 1 se uporablja tudi za tujce z veljavnim vizumom za dolgoročno prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, kakor je določeno v členu 18.“.

(3) Člen 25 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Kadar država članica obravnava izdajo dovoljenja za prebivanje, sistematično opravi iskanje v schengenskem informacijskem sistemu. Kadar država članica obravnava izdajo dovoljenja za prebivanje tujcu, za katerega je bil razpisan ukrep zavrnitve vstopa, se najprej posvetuje z državo članico, ki je ukrep razpisala, in upošteva njene interese; dovoljenje za prebivanje se izda samo iz tehtnih razlogov, zlasti humanitarnih ali takih, ki izhajajo iz mednarodnih obveznosti.

Kadar se dovoljenje za prebivanje izda, država članica, ki je razpisala ukrep, ukrep prekliče, vendar lahko tega tujca uvrsti na nacionalni seznam razpisanih ukrepov.“;

(b) za odstavkom 1 se vstavi naslednji odstavek:

„1a. Pred razpisom ukrepa zavrnitve vstopa v skladu s členom 96, države članice preverijo svoje nacionalne evidence izdanih vizumov za dolgoročno prebivanje ali dovoljenj za prebivanje.“;

▼B

(c) doda se naslednji odstavek:

„3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata tudi za vizume za dolgoročno prebivanje.“.

▼M1

———————

▼B

Člen 3

Ta uredba ne vpliva na obveznost držav članic, da izdajajo dovoljenja za prebivanje državljanom tretjih držav, kakor je določeno v drugih instrumentih Unije.

Člen 4

Komisija in države članice v celoti in natančno obvestijo državljane tretjih držav, ki jih to zadeva, o tej uredbi.

Člen 5

Do 5. aprila 2012 Komisija predloži Evropskemu parlamentu in Svetu poročilo o uporabi te uredbe. Če je to primerno, navedenemu poročilu priloži predlog za spremembo te uredbe.

Člen 6

Ta uredba začne veljati 5. aprila 2010.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.